

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Hiv.sz.: IV/2307-1/2015.

Dr. Bitskey Botond úrnak,
főtitkár

Alkotmánybíróság

1015 Budapest,
Donáti u 35-45.
Levelezési cím: 1535 Budapest, Pf. 773

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 11/2307-2/2015	
Érkezett: 2015 OKT 13.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 3 db	

Tisztelt Főtitkár Úr!

A [REDACTED] indítványozó képviseletében eljárva a fenti számú hiánypótlási felhívásra – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 52. § (1) és (1b) bekezdésében és 55. § (3) bekezdésében foglaltakra tekintettel - az alábbiakat terjesztem elő.

A hiánypótlási felhívásra arra tekintettel került sor, hogy az előterjesztett kérelem nem tartalmaz kellő alkotmányossági szempontú indokolást a tekintetben, hogy a támadott határozat az indítványozónak az Alaptörvényben biztosított jogát mennyiben és miért sértik.

1) Indítványozó a Kúria Mfv. II. 10. 557/2014/5. sorszámú ítéletének megsemmisítését azon okból kéri Tisztelt Alkotmánybíróságtól, mert az sérti az Alaptörvény I. cikkét, XII. cikkét, XVII. cikk (1) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését.

A jogerős ítélet megsemmisítése iránti indítvány alapvetően a bíróság tisztességes eljárásának hiányát kifogásolja. Indítványozó szerint a bíróság tisztességes eljárásához való joga nem érvényesült a Kúria alkotmányjogi panasszal támadott ítélete tekintetében.

a) Ezt az indítványozó arra alapítja, hogy egyrészt a Kúria II. Mfv. tanácsa nem vette figyelembe a saját - korábban másik tanács (Kúria I. Mfv. tanács) által hozott – döntésével, a felülvizsgálati eljárásban is jogerőre emelt bírósági határozatokban foglaltakat [Fővárosi Munkaügyi Bíróság 35. M. 2870/2011/22. részitélete (1/4. alatt mellékelten csatolva), a Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 639/2012/5. részitélete (1/5. alatt mellékelten csatolva), Kúria Mfv I. 10.387/2013/6. sorszámú részitélete) – az alkotmányjogi panasszal támadott, Kúria által hozott Mfv. II. 10.557/2014/5. sorszámú közbenső ítéletének meghozatala során.

körében, ezért a kinevezés-módosítás vonatkozásában a közös megegyezés nem állapítható meg, így az jogellenes. A munkáltatót jelen esetben külön jogszabály kötelezte arra, hogy a kinevezést módosítsa, ezért a munkavállaló hozzájárulására nem volt szükség. A felperest foglalkoztató intézmény 2011. április 30. napjával megszűnt. A három megszüntetésre került költségvetési szerv egybeolvadásával egyetlen költségvetési szerv jött létre.

A II. fokú bíróság szerint az alperes jogszerűen járt el, amikor a speciális jogszabályi rendelkezések alapján a felperes kinevezés-módosításáról rendelkezett. [REDACTED] [REDACTED] polgármester jogosult volt a magasabb vezetői munkakört betöltött felperesnek, a megbízás jogszerű visszavonása folytán a 2010. évi CLXXV. törvény 7.§ (1) bekezdése alapján történő munkaköri átsorolásra. A II. fokú bíróság kiemelte, hogy a perben a felperes nem vitatta a családgondozói munkaköri besorolását, illetve nem állította, hogy az nem felel meg a jogszabályoknak. A II. fokú bíróság nem látott lehetőséget arra, hogy a felperes „szakmai vezető” munkakörben való továbbfoglalkoztatásáról rendelkezzen, mivel sem a jogelőd szervezetnél, sem az alperesnél a felperest ilyen beosztásban, megbízással nem foglalkoztatta. Megállapította ezért az első fokú ítéleti rendelkezés ezen okból már önmagában is jogszabálysértő.

A vezetői pótlék és a munkáltatói döntésen alapuló illetményrész tekintetében a Törvényszék az I. fokú bíróság ítéletét helyállónak tartotta, ekként helyben hagyta.

ac) A felperes 2011. április 30-a után munkakörét nem foglalta el, mivel részben szabadságát töltötte, részben keresőképtelen állományban volt. 2011. szeptember 1-jétől 2012. szeptember 22-ig fizetés nélküli szabadságon volt. Felperes 2012. szeptember 19-én jelentkezett alperesnél, és kérte 2012. szeptember 24-től vezetői munkakörben való foglalkoztatását, vagy ehhez hasonló más munkakörben való foglalkoztatását, a családsegítói munkakörben való munkakört továbbra sem fogadta el. Alperes a felperest arról tájékoztatta, hogy 2012. szeptember 24-én reggel 8 órakor vegye fel a munkát a Budapest, [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

Felperes 2012. szeptember 24.-én megjelent alperesnél, azonban a család gondozói munkakört nem fogadta el, ragaszkodott a [REDACTED] szám alatti munkavégzéshez, ezt követően munkát nem végzett. A 2012. szeptember 25-én írásbeli utasítás alapján adott munkát (miszerint az adósságkezelő kolléga mellett fogja az ügyfeleket, ismerkedjen az adósságkezelés menetével, annak adminisztrációjával) is megtagadta. Felperes utasítást kapott arra, hogy a szeptember 26-ai munkavégzése 13.00 órától 18.00 óráig tart. Munkát felperes ezen a napon sem végzett.

Alperes a 2012. szeptember 27. napján kelt rendkívüli felmentéssel ezen a napon megszüntette a felperes közalkalmazotti jogviszonyát. Az okiratban foglaltak szerint a 2011. május 1-ei hatályú családgondozói munkakörbe sorolást tartalmazó okirattal szemben felperes keresettel élt, a keresetnek azonban halasztó hatálya nincsen, egy felperest munkavégzési kötelezettség terhelte 2012. szeptember 24. napjától kezdődően. Felperes az intézményben megjelent, azonban nem vette fel a munkát, a munkavégzést megtagadta, ehhez hasonlóan a 2012. szeptember 25-én sem, a munkáltató utasítása ellenére. 2012. szeptember 26-án sem jelent meg munkakezdésre, a munkát nem vette fel, nem működött együtt munkatársaival.

ad) Felperes a rendkívüli felmentés jogellenességének megállapítása és jogkövetkezmenyeinek alkalmazása végett terjesztett elő keresetet. Kérte korábbi szakmai vezetői munkakörébe történő visszahelyezését és továbbfoglalkoztatását; 2012. szeptember 27-től illetményének, vezetői pótlékának, személyi bérkiegészítésének, utazási költségtérítésének, cafetériájának, ruhapénzének, elmaradt jutalmának megtérítését; továbbá 500.000,- Ft nem vagyoni kárának megtérítését, valamint perköltségigényt érvényesített.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. november 27-én kelt 35. M. 4407/2012/17. sorszámú ítéletével (I/6 alatt mellékelten csatolva) felperes keresetét elutasította, kötelezte felperest 120.000,- Ft + áfa ügyvédi munkadíj és 4.665,- Ft készkiadás megtérítésére.

A felperes fellebbezése és a munkáltató által a perköltségre vonatkozóan előterjesztett csatlakozó fellebbezésre tekintettel a Fővárosi Törvényszék a 2014. július 2-án kelt 51. Mf. 631.886/2014/6. sorszámú részítéletével az első fokú bíróság ítéletét a rendkívüli felmentés jogszerűségének megállapítása és jogkövetkezmenyei, valamint a nem vagyoni kártérítés tekintetében helyben hagyta; míg az első fokú ítéletet a munkáltatói döntésen alapuló személyi bérkiegészítés és a jutalom vonatkozásában a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül hatályon kívül helyezte és az első fokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította. A bíróság az első fokú perköltségre vonatkozó rendelkezést megváltoztatta és kötelezte felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 295.174,- Ft áfát is tartalmazó első fokú perköltséget. A II. fokú bíróság kötelezte alperest, hogy fizessen meg felperesnek 150.550,- Ft másodfokú perköltséget és 1.595,- Ft készkiadást. A bíróság a hatályon kívül helyezett rendelkezésekre figyelemmel 10.000,- Ft másodfokú perköltséget állapított meg (I/7 alatt mellékelten csatolva).

A Törvényszék szerint az első fokú bíróság a rendkívüli felmentés és jogkövetkezmenyei, valamint a nemvagyoni kártérítés vonatkozásában a tényállást helyesen állapította meg, érdemben is helytálló döntést hozott, ezért a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet ebben a körben a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. A Törvényszék kiemelte, hogy a felperes továbbra is kifogásolta azt, hogy a közalkalmazotti jogviszonya módosítására vonatkozó munkáltatói intézkedés jogellenes volt. Ebben a körben a Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 639.27462012/5. sorszámú ítélete irányadó: a bíróság megállapította, hogy alperes jogszerűen járt el, amikor speciális jogszabályi rendelkezések alapján a felperes kinevezés-módosításáról rendelkezett. ■■■■■ § ■■■■■ polgármester jogosult volta felperesnek a vezetői megbízása visszavonása folytán a Kjt. módosításáról szóló 2010. évi CLXXV. törvény 7.§ (1) bekezdés alapján történő munkaköri átsorolásra. A felperes egyébként nem vitatta, hogy a családgondozói munkakörbe történő besorolása nem felel meg a jogszabályoknak.

A Kúria Mfv. I. 10.387/2013/6. sorszámú – 2014. május 21-én kelt - részítéletével a Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 639.2174/2012/5. sorszámú ítéletének azon rendelkezését, amellyel a Fővárosi Munkaügyi Bíróság 35. M. 2870/2011/22. sorszámú ítéletét helyben hagyta, az első fokú részítéletre is kiterjedően hatályon kívül helyezte, és e körben az első fokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. Egyebekben a jogerős részítéletet hatályában fenntartotta.

A Kúria Mfv. I. 10.387/2013/6. sorszámú ítéletének indokolása szerint a 2011. május 17-én közölt kinevezés-módosítás alapjául a fenntartó azon döntése szolgált, amellyel a felperes munkavégzésének helyét, mint önálló költségvetési szervezet megszüntették,

és ezzel együtt a vezetői megbízását visszavonták. Miután felperesnek a 2011. január 1-jétől irányadó törvényi rendelkezések ellenére a vezetői beosztása mellett a munkaköre a kinevezésében (a 257/2000. (XII.26.) Korm rendelet alapján történő megjelöléssel) nem volt a felek által meghatározva, ezért a munkáltató jogszerűen tehetett ajánlatot a felperesnek a kinevezése ezen hiányosságának pótlásaként a legmagasabb iskolai végzettségének megfelelő szakmai munkakörre. A felperesnek nem volt kereshetőségi joga olyan munkakörbe történő visszahelyezésre, amelyre vonatkozóan korábban kinevezéssel nem rendelkezett, ezért helyesen utasította el a visszahelyezés iránti keresetét a másodfokú bíróság. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fentiekre tekintettel a felperes ezen hivatkozása nem volt megalapozott.

Felperes a munkavégzést 2012. szeptember 25-én megtagadta, majd 2012. szeptember 26-án egyáltalán nem vette fel, a munkatársaival nem működött együtt. A másodfokú bíróság rámutatott arra, hogy a felperes a családgondozói feladatokat magában foglaló munkakört nem kívánta felvenni és ellátni, ezért a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan megszegte, így a rendkívüli felmentés ezen indoka valós és okszerű.

b) A fentiekből megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék a felperes rendkívül felmondása jogellenességével kapcsolatban benyújtott kereset vonatkozásában benyújtott fellebbezés elbírálásakor **már figyelembe vette a Kúria Mfv. I. 10.387/2013/6. sorszámú, 2013. május 21. napján kelt részítéletében foglaltakat**, és így hozta meg 2013. július 2-án az 51. Mf. 631.886/2014/6. sorszámú jogerős határozatát.

ba) A Kúriának a rendkívüli felmentés tárgyában született 51. Mf. 631.886/2014/6. sorszámú jogerős ítélet felülvizsgálata során hozott – alkotmányjogi panasszal támadott - Mfv. II. 10.557/2014/5. sorszámú közbenső ítéletének meghozatalakor - figyelembe kellett volna vennie azokat a jogszabályokat, amelyek előírást tartalmaztak a közalkalmazott közalkalmazotti jogviszonyból származó kötelezettségei teljesítésére, továbbá amelyek a közalkalmazott munkavégzését írták elő.

bb) Felperes e körben utal arra, hogy mint ahogy az 51. Mf. 631.886/2014/6. sorszámú részítélettel hatályában fenntartott 51. Mf. 631.886/2014/6. sorszámú részítélet 4. oldal utolsó bekezdése tartalmazza a 2012. évi I. törvény (Mt.) 52. § (1) bekezdése a munkakör szerinti foglalkoztatáshoz való jogot nem tartalmazza. Az 5. oldal (2) bekezdésében kifejtett álláspont szerint a munkaköri elnevezést a kinevezés (módosítás) tartalmazza, ez független a munkaköri leírástól, mivel a munkaköri leírás nem kötelező eleme a munkaszerződésnek.

A munkavállalónak tehát a munkavégzési kötelezettsége, a munkakörben foglalt feladatokról függetlenül fennáll, és nincs munkavégzés megtagadási joga még a munkakörtől eltérő foglalkoztatás esetén sem.

c) Másrészt a Kúria jogalkalmazása során a Nemzeti hitvallásban foglalt elvek alkalmazására sem került sor a közbenső ítélet meghozatala során, miszerint:

Valljuk, hogy együttélésünk legfontosabb keretei a család és a nemzet, **összetartozásunk alapvető értékei a hűség, a hit és a szeretet.**

Valljuk, hogy a **közösség erejének és minden ember becsületének alapja a munka**, az emberi szellem teljesítménye.

Valljuk, hogy a **polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, az igazság, a szabadság kiteljesítése.**

Valljuk, hogy népuralom csak ott van, ahol az állam **szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, visszaélés és részrehajlás nélkül intézi.**

ca) „Összetartozásunk alapja: a hűség”.

E tekintetben a Kúriának a jogszabályok értelmezése során (Lásd R. cikket és 28. cikket) a döntése meghozatalakor a hűség körében figyelembe kellett volna vennie, hogy felperes elmulasztotta ezen érték figyelembe vételét, amikor a munkavégzést megtagadta. Felperes több mint 10 éve állt már az alperes, illetve jogelődjei alkalmazásában, 2011. április 30-ig, mint magasabb vezető. A hűség körében lett volna értékelhető az a tény, hogy felperes az alperes vezetésével szembe helyezkedve tagadta meg a munkavégzést egy olyan munkáltató tekintetében, amelynek alapfeladata a gyermekek, idősek, szociálisan rászorultaknak a segítése. Egy ilyen munkáltatónál nem izoláltan történik a munkatársak munkavégzése, hanem szükséges az összefogás és összetartozás elmélyítése a munkavégzés során is.

cb) „A közösség erejének és minden ember becsületének alapja a munka”. E követelmény különösen fontos a közfeladatot ellátó, ezen célból létrehozott költségvetési intézményeknél foglalkoztatott munkavállalók esetében. Ezen intézményeknél csak támpontot jelenthet a feladatok ellátásához a munkakör meghatározása, illetve az adott munkakörbe tartozó feladatoknak a munkaköri leírásban történő előírása. A szükséges feladatokat ettől függetlenül, a végzettség, képesítés és képzettség alapján a közalkalmazottnak el kell látnia. Az Mt. 53.§ (1) bekezdése külön is megemlíti, hogy a munkáltató jogosult átmenetileg a munkaszerződésben foglaltaktól (kinevezéstől) eltérő munkakörben, munkahelyen és más munkáltatónál is a munkavállalót foglalkoztatni.

A munkamegtagadás az egyik legsúlyosabb kötelezettség szegés abban az esetben is, ha a közalkalmazott adott esetben a munkáltatónak a munkavégzésre vonatkozó utasításával, intézkedésével nem ért egyet, mindaddig amíg a munkáltató jogsértését jogerős bírósági határozat meg nem állapítja. A törvény kifejezetten meghatározza (Lásd Mt. 54.§-át), hogy a munkavégzés (a munkáltatói utasítás) mikor tagadható meg, azonban a munkaviszonyból eredő alapvető kötelezettséget nem tagadhatók meg. Felperes esetében azonban az utasítás megtagadásának joga nem állt fenn, felperes ilyenre nem is hivatkozott.

A Kúriának erre tekintettel értékelnie kellett volna, hogy a felperes adott esetben az általa tévesen kívánt „szakmai vezető” munkakörbe történő kötelező áthelyezése esetén is, nagyon távol volt az Mt. 53.§ (2) bekezdésében meghatározott 44 munkanapos felső határhoz, amikor fel merülhetett volna a munkakörtől eltérő jogellenes foglalkoztatás veszélye. Így a munkába lépése 1-3. napján semmi indoka, vagy mentsége nem lehetett a munkavégzés megtagadására, a nemzeti hitvallásban foglalt elvekre tekintettel.

cc) „A polgárnak és államnak közös célja a rend, az igazság kiteljesítése.” A költségvetési szervek (a polgárok és gazdasági szervezetek adóbevételeiből) közpénzből működnek. A költségvetési szervek alapítására a közfeladatok ellátása végett kerül sor. Az ilyen szervnél foglalkoztatott munkavállalók esetében különösen fontos érvényt szerezni annak, hogy a foglalkoztatás rendezett legyen, a munkavállalók feladataikat a szakmai szabályoknak

megfelelően, a jogszabályok betartásával folyamatosan ellássák. A munkavégzés megtagadása vélt vagy valós ok miatt is sérti a rendet, továbbá igazságtalanságot eredményezhet a közszolgáltatást igénybe vevők számára, mivel a szolgáltatáshoz időben nem jutnak hozzá, ez részükre hátrányt vagy felesleges kényelmetlenséget okozhat. Ezért a felülvizsgálati kérelem elbírálásánál a tényállásból eredő következtetés átminősítése – jelen esetben az, hogy a felperes által elkövetett kötelezettség-szegés nem volt olyan mértékű, amely a rendkívüli felmentést megalapozta volna - sérti a nemzeti hitvallásban foglaltakat.

cd) „Népuralom” (értsd: demokrácia) ... „csak ott van: ahol az állam szolgálja polgárait, ügyeiket méltányosan, részrehajlás nélkül intézi.”

A Nemzeti hitvallás e kinyilatkoztatása alapvetően az állami szervezet működésének alapvető elvét fogalmazza meg. Ezeket a bíróságoknak is be kell tartaniuk. A bíróság a polgárait akkor szolgálja, ha az Alaptörvényben foglalt feladatának eleget tesz: a törvény betartásával hozza meg döntéseit. Nem részrehajlás nélküli a döntés, ha bizonyos jogszabályi rendelkezéseket a bíróság figyelmen kívül hagy, és ha a döntésben érzelmi megfontolásokat is hangsúlyt kapnak (a döntés súlyosabb következményei, ..

A méltányosság nem a jogszabályi rendelkezések elhallgatásából, figyelmen kívül hagyásából keletkezhet, hanem abból, hogy a bíróság a döntését a tényállás minél szélesebb körének valós feltárásával hozza meg a társadalmi igazságosság követelményének megfelelően.

Indítványozó szerint a Kúria Mfv. II.10.577/2014/5. sorszámú közbenső ítélete ezen hitvallási elvnek nem felel meg, figyelemmel az Alaptörvény 28. cikk rendelkezésére:

28. cikk

A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A Kúria az Mfv. II. 10.577/2014/5. sorszámú ítéletében a körülményeket úgy mérlegelte, *hogy azok sem a közjónak, sem az erkölcsös és gazdaságos célnak nem felelnek meg.*

A bizonyítottan közpénzből foglalkoztatott, közfeladatot ellátó intézménynél, a munkavégzést szándékosan megtagadó közalkalmazott – korábban magasabb vezetővel – szemben a 3 napi munkamegtagadás miatt alkalmazott rendkívüli felmentést azon okból nyilvánította jogellenessé, hogy felperes nem egyezett bele a képzettségének és végzettségének megfelelő kinevezés-módosításba.

Indítványozó úgy véli, hogy a felperest, mint közfeladatot ellátó költségvetési szervet (a polgárok e közösségét) is megilletik a Nemzeti hitvallásban foglalt elvek érvényre juttatása, nemcsak a polgárokat, mint egyedi személyeket [Lásd Alaptörvény I. cikk (1) bekezdését és (4) bekezdését].

2) A bírósági tisztességes eljáráshoz való jogot sérelme jelentkezhethet az eljárási szabályok durva megsértésében, de e jog sérelmét jelenti az Alaptörvényben vagy más törvényben foglalt működési szabályok semmibe vétele, vagy pedig az anyagi jogi szabályok olyan megsértése, amelynek az alkalmazásában semmiféle mérlegelésnek nem volt helye vagy a szabály mikénti alkalmazásával kapcsolatban semmiféle értelmezésre nem volt szükség. Az anyagi jogi szabályok megsértésének gyakori példája, amikor a jogszabályi rendelkezést a jogalkalmazó bíróság fel sem tárja (nem ismeri, nem hívja fel); idejétmúlt, téves jogszabályi szöveget alkalmaz, a jogszabály szövegének értelmét nem a magyar nyelv szabályaival összhangban tárja fel.

a) Nem tekinthető a bíróság részéről alkotmányos jogalkalmazásnak ha olyan jogszabály alkalmazását végzi el, amely az adott ügyben nem releváns, jelentőséggel nem bír.

A rendkívüli felmentés alkalmazására a munkavégzés megtagadása miatt került sor.

A rendkívüli felmentést alkalmazó tényállás körében nem volt jelentősége annak, hogy a felperes milyen okból tagadta meg a munkavégzést. A Kúria Mfv. I.10.387/2013/6. sorszámú részítéletnek volt az a tárgya, hogy kellett-e a felperes családgondozói munkakörbe helyezéséhez a felperes beleegyezése, illetve a család gondozói munkakörbe való helyezése jogszerű volt-e. Ezt a kérdést a Kúria Mfv. I. 10. 387/2013/6. sorszámú ítélete eldöntötte.

Ezt a kérdést ismételten a Mfv. II. 10.577/2014/5. sorszámú ítélettel befejezett felülvizsgálati kérelem nem érinthette. Ez egyébként nem volt az I-II. fokú jogerős ítéletnek tárgya, de a II. fokon hozott, Fővárosi Törvényszék 51.Mf. 631.886/2014/6. sorszámú jogerős részítélet külön érintette: kiemelve, hogy a felperes családgondozói munkakörben volt köteles közalkalmazotti munkáját végezni, mivel a keresettel támadott Képviselő-testületi döntés és a polgármesteri okmány szerinti családgondozói munkakörbe helyezés nem volt jogellenes.

Ehhez képest azért tartja tisztességtelennek indítványozó a Kúria Mfv. II. 10.577/2014/5. sorszámú közbenső ítéletét, mivel a Kúria a fenti megállapítással szembe helyezkedve, a közbenső ítéletében kimondta, hogy „**eldöntendő kérdés, hogy a családsegítő (helyesen: családgondozó) munkakörre – felperes aláírása és hozzájárulása hiányában – a felek között létrejött-e érvényes kinevezés-módosítás. „**

Ez a kérdés ugyanis az I-II: fokú eljárásban sem a keresetnek, sem a fellebbezésnek nem volt tárgya, tehát a felülvizsgálati kérelemben sem lehetett volna kifogásolni.

Adott esetben a munkavégzés megtagadása tényének alátámasztására semmilyen jogszabályi rendelkezést a felperes nem tudott felhozni, mivel az a körülmény, hogy nem a munkakörében tartozó munkával látták el, a munkamegtagadásra a törvény a munkavállalónak nem biztosít jogosultságot.

b) Tisztességtelen eljárásnak tekintendő, hogy a jogerős ítéletben foglalt, felülvizsgálati kérelmet elbíráló Kúriai ítéleti döntést bár ismerte, megengedte annak ismételt előterjesztését egy olyan ügyben, amelynek – a jogerő hatásra tekintettel – a kérdés már nem lehetett volna a tárgya. A rendkívüli felmentés ugyanis felperes munkamegtagadásának tényén alapult, és nem érintette azt a kérdést, hogy a felperesnek kellett-e munkát végeznie, az adott munka végzéséhez rendelkezett-e kinevezés módosítással.

c) A tisztességtelen bírósági eljárás további momentuma jelen esetben az, hogy a 2010. évi CLXXV. törvény 7.§ (1) bekezdése a munkáltató egyoldalú döntési jogkörébe utalja

a kinevezés-módosítást a vezetői megbízások és munkakör rendezése körében., és ennek megfelelően, a jogszabályok helyes értelme alapján foglalt állást a Kúria az Mfv. I. 10.387/2013/6. sorszámú részítéletében. Ezzel szinkronban a felülvizsgálati kérelem alapját képező Fővárosi Törvényszék 51. Mf. 631.886/2014/6. sorszámú jogerős határozata is ezen Kúria által hozott Mfv. I. 10.387/2013/6. sorszámú részítéletre hivatkozik. Mindezekkel a bírói határozatokkal szemben a Kúria az - alkotmányjogi panasszal támadott - Mfv. II. 10.577/2014/5. sorszámú határozatában arra hivatkozik, hogy a – ténybelileg azonos kinevezés módosításhoz – kellett a felek közös egyetértő nyilatkozata a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (Mt. 58.) § (1) bekezdése értelmében.

Ezzel kapcsolatban indítványozó megjegyzi, hogy a Kúria által felhívott 2012. évi I. törvény 58. § (1) bekezdése sem a [REDACTED] Önkormányzat Képviselő-testülete 99/2011.(III.3.) határozatának idején, sem pedig ez alapján [REDACTED] [REDACTED] polgármester által aláírt 2011. május 17-én kelt kinevezés-módosítás idején nem volt hatályban.

d) A kinevezés-módosításhoz való beleegyezésnek egyébként a felperes munkavégzése, illetve munkamegtagadás jogszerűsége tekintetében azért nincs jelentősége, mert – adott esetben nem jogszerű kinevezés-módosítás esetén is - a jogszabályok a munkavállaló munkavégzési kötelezettségét írják elő. [Lásd Mt.52. § (1) bekezdés a)-e) pontjai]; nem a munkakörben való vagy munkakörtől eltérő foglalkoztatás miatt nincs olyan jogszabály, amely a munkavállalónak a munkavégzés megtagadására jogosultságot biztosítana; a jogellenes kinevezés módosítás esetén benyújtott jogorvoslatnak sincs a végrehajtásra halasztó hatálya; az első fokú ítélet ellen benyújtott fellebbezésnek viszont halasztó hatálya van.

A felperest tehát nemcsak amiatt terhelte munkavégzési kötelezettség, hogy a 2010. évi CLXXV. törvény 7.§ (1) bekezdésében foglalt munkáltatói intézkedésekhez nem volt szükség a munkavállaló beleegyező nyilatkozatára, hanem azon okból is, mert a sérelmezett kinevezés módosítás miatt előterjesztett munkavállalói keresetindításnak a sérelmezett helyzet végrehajtására nem volt halasztó hatálya, azaz a munkavállalót az alatt is munkavégzési kötelezettség terhelte, még akkor is, ha a munkakörrel és foglalkoztatással nem értett egyet. Az első fokú ítélet mivel nem emelkedett jogerőre az ellene benyújtott fellebbezések miatt, a még nem jogerős I. fokú ítélet (Fővárosi Munkaügyi Bíróság 35. M. 2870/2011/22.) végrehajtását felperes nem igényelhetette, így az ítélet jogerőre emelkedéséig munkavégzési kötelezettsége az általa vitatott munkakörben továbbra is terhelte.

e) A bírósági tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét jelenti a jogalkalmazás szakmai szabályainak bíróság által való nyilvánvaló megsértése.

Egyrészt a Kjt. 2. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Mt. 58.§-ában foglalt - közös megegyezéssel történő - kinevezés-módosításra attól még hogy 2011. április 30-tól 2012. szeptember 27-ig (a rendkívüli felmentésig) nem került sor, nem jelenti azt, hogy a külön törvény rendelkezése – a 2010. évi CLXXV. 7. § (1) bekezdése alapján a munkáltató intézkedése alapján történt munkaköri besorolás nem lenne érvényes, és ez alapján nem terhelte volna a felperest munkavégzési kötelezettség.

A speciális törvényi rendelkezés (2010. évi CLXXV. tv.) egyrészt megelőzi az általános törvényi rendelkezés alkalmazhatóságát, másrészt a Kjt. rendszerében megalkotott jogszabály helyett (2010. évi CLXXV. tv.) nem lehet alkalmazni a háttérjogszabályként alkalmazható Mt. rendelkezéseit. Mindezeknek a jogszabály alkalmazási elveknek az által való megsértése, hogy

a Kúria az Mt. 58. § (1) bekezdését vette figyelembe a 2010. évi CLXXV. törvény rendelkezéseivel szemben, indítványozó szerint előidézte a bíróság nem tisztességes eljárását.

3) Az Alaptörvény több rendelkezésének megfogalmazásából következtetést lehet levonni arra, hogy Magyarország társadalmának egyik alapja a munka. Az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése alapvető jogként fogalmazza meg, hogy „Mindenkinek joga van a munka és foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz.

Éppen ezen jog alapján – figyelemmel a I. cikk (3) bekezdése alapján – került sor az állam és önkormányzat működtetésében levő költségvetési szerveknél a közfeladatok ellátásával kapcsolatos állásokban arra, hogy a Kjt. módosításáról szóló 2010. évi CLXXV: törvény 7.§ (1) bekezdése kivételt állapítson meg, és a közalkalmazott beleegyezése nélkül a munkáltató meghatározhassa – képzettség, végzettség és képesítésre tekintettel – a vezetői állást betöltő olyan személy munkakörét, hogy a vezetői megbízás megszűnését követően továbbra is végezhesse feladatait.

A közfeladat ellátására is tekintettel azonban fokozott felelősség terheli a közalkalmazottat, mivel a képességeinek és lehetőségeinek megfelelő munkavégzéssel köteles hozzájárulni a közösség gyarapodásához. Az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdése tehát a munkavállaló számára előírja a képesség és lehetőség szerinti munkavégzést, amelyet jelen esetben az alperesi indítványozó a felperesnek biztosított. A Kúria mindezt a rendelkezést nem vette figyelembe, amikor ettől ellentétes döntést hozott azáltal, hogy a felperesnek a szándékos munkavégzés megtagadását (amely azon indokból történt, hogy felperes nem került szakmai vezetői munkakörbe és a családgondozói munkaköri feladatokat nem kívánta ellátni) nem minősített jogellenesnek.

Mivel az Alaptörvény nem írja elő a munkavégzés megtagadásához való jogot, mint alapvető jogot, indítványozó álláspontja szerint a munkavégzés (nem jogszerű) megtagadása – a közalkalmazott fegyelmi felelőssége hiányában – csak rendkívüli felmentéssel szankcionálható. Szankcionálás hiányában az ilyen munkavállalói mentalitásoknak nem lehet a közpénzből működő munkáltatónál gátat szabni, amely továbbá rendet és fegyelmet lazító és zavaró hatásoknak teheti ki a munkáltatót.

4) Az alperesi munkaadó tekintetében nem érvényesülhetett az Alaptörvény XVII. cikk (1) bekezdésében foglalt dolgozói együttműködés kötelezettsége. Ezen alapjog sérelem összefüggésben van a tisztességes tárgyaláshoz való jog követelményével is. Az Alaptörvény XVII. cikk (1) bekezdése a munkahely biztosítása, a nemzetgazdaság fenntarthatóságára és más közösségi célokra tekintettel teszi ezt az együttműködést a munkaadó és a munkavállalók között kötelezővé. A felperesi munkahely megtartása és az alperesi munkáltatót létrehozó Alapító okiratában meghatározott közfeladatok ellátása érdekében történt - a vezető megbízása megszűnését követően - a felperesnek a családgondozói munkakörbe történő jogszerű átsorolása és ennek megfelelő foglalkoztatás biztosítása. Az intézmény egybeolvasására tekintettel a fenntartó döntése alapján nem került sor a vezetői munkahely megszüntetésére és felperes felmentésére. A családgondozói munkakör ellátásában azonban a felperes nem volt partner, ezt a munkakört, illetve munkakörbe tartozó feladatokat nem kívánta ellátni. Különösebb, elfogadható indokot erre felhozni nem tudott. A Kúria a rendkívüli felmentés jogellenességét azzal támasztotta alá, hogy felperes a kinevezés-módosítást közös

megegyezéssel nem fogadta el, amelyhez kellett volna a beleegyezése (Bár a 3 napi idő alatt munkát sem kívánt végezni) A rendkívüli felmentés jogellenességének kimondása oda vezet, hogy felperes igényelheti a felmentési időre járó járandóságait, a végkielégítést és a jogellenes felmentésre tekintettel ért kárt, bár a munkavégzését megtagadta, és nem kívánt az intézményben munkát végezni. Mindezekből a tényekből levonható az a következtetés, hogy a Kúria a közbenső ítélete meghozatalánál alkalmazott mérlegelés nincs összhangban az Alaptörvény 28. cikk-ben foglaltakkal és az Alaptörvény XVII. cikk (1) bekezdésében a munkáltatót megillető jogot sem juttatja érvényre. Ezért a Kúria Mfv. II. 10.557/2014/5. sorszámú közbenső ítélet sérti az alperes ezen alapvető jogait.

5) Mindezekre az alkotmányos indokokra tekintettel indítványozó kéri a Kúria Mfv. II. 10. 557/2014/5. sorszámú ítéletének megsemmisítését.

6) Indítványozó tájékoztatja Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

- a 35. M.915/2015/12. sorszámú, 2015. július 24. napján kelt végzésével a per tárgyalását az alperesnek a Kúria Mfv. II. 10.557/2014/5. sorszámú közbenső ítéletével szemben benyújtott alkotmányjogi panasz elbírálásáig felfüggesztette,
- a 35. M: 915/2015/11. sorszámú, 2015. július 24. napján kelt végzésével a jogerős bírósági határozatok végrehajtását – alperes kérelmére - felfüggesztette.

A felfüggesztő határozatok – fellebbezés hiányában –jogerőssé váltak.

Budapest, 2015. október 7.

Tisztelettel:

a [REDACTED] peres indítványozó

képviselésében, a [REDACTED] nevében:

[REDACTED]

[REDACTED]